

BunBunn

ချစ်ခြင်းသက်သေ

"ချစ်ခြင်းသက်သေ"

ခင်ဗျားသိလား ...

ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာပဲ ...။

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အမှောင်မှိုက်ဆုံး အချိန်မှာ ခင်ဗျားကို စတွေ့ခဲ့တယ်။
ကျွန်တော့်အသက် ၁၄နှစ်၊ နဝမတန်း တတ်နေချိန်ပေါ့။

လူတွေ အများကြီးကြားက အဖြူရောင် အင်္ကျီလေးနဲ့ သန့်ပြန့်နေတဲ့
ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ဝင်လာတဲ့ ပထမဆုံးသော သက်ရှိ ပန်းပု
ရုပ်လေး။

ချောမောတယ်။ ခန့်ညားတယ်။ ယောက်ျားပီသတယ်။ ဒါဟာခင်ဗျားကို
မြင်မြင်ချင်း တွေးမိတဲ့ အတွေးအကုန်ပါပဲ။

၁၄နှစ်အရွယ်ဟာ လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်လေး လှုပ်တာတောင် ရင်ခုန်
တတ်တဲ့ အရွယ်မို့ ခင်ဗျားအပေါ်ခဏတာ စိတ်ကစားတာပါလို့ သွားစွယ်
လေးတွေ ပေါ်တဲ့အထိ ခင်ဗျားရယ်ကာ ပြောလာတဲ့အခါ ကျွန်တော် ပြန်မ
ဖြေဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခုကျွန်တော့်အသက် ၂၄နှစ်အထိ ခင်ဗျားတစ်ယောက်သာ
ရှိနေတုန်းဆိုတာ အကောင်းဆုံး အဖြေပဲမလား။

တချို့အရာတွေဟာ စကားတွေ၊ ကတိတွေထပ် အချိန်ကသာ အမှန်ကန်
ဆုံးသော သက်သေပြချက်ပဲလေ။

ခင်ဗျားသိလား။

ခင်ဗျားနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော့် "စံ" သတ်မှတ်ချက်တွေက အမြဲပျက်ယွင်းလို့

သွားတတ်တာကို။

ကျွန်တော်ဟာ အရပ်ပုတဲ သူတွေကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကတော့ ချင်းချက်။

ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုရင် အသံဩဩလေး ရှိသင့်တယ်လို့ တွေးတဲ့ ကျွန်တော့်က ပြာတာတာနဲ့ သေးငယ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ စကားသံတွေကို နှစ်သက်သတဲ့။

အသက် (၁)နှစ်လောက် ပိုကြီးရင်ကို စိတ်ရှုပ်နေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးက (၂၂)နှစ်တောင် ကွာတဲ့ ခင်ဗျားကိုကျ အနားမှာ ကပ်ခွဲနေချင်ပါ သတဲ့။

ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ အပေါ်မှာပဲ သီးသန့် ဖြစ်တည်တာပါ လို့ ပြောရင် ခေါင်းတစ်ခါခါလုပ်ရင်း ခင်ဗျားရယ်နေလေ မလားပဲ။ မနိုင် ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေါ့။

ခင်ဗျားရဲ့အပြုံးလေးတွေက လှတယ်။

ဘယ်သူနဲ့မှမတူ အောက်နှုတ်ခမ်းလေး အပေါ်တက်လို့ သွားမပေါ်အောင် ပြုံးတတ်တာ ခင်ဗျားရဲ့ ထူးခြားမှုပဲ။ ယောက်ျားဆန်ဆန် ပါးရိုးလေးက အပေါ်ကို ပင့်တတ်သွားတဲ့ အခါ၊ မကျဉ်းမကျယ် မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ် သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော် ရင်တွေ ခုန်ရလွန်းလို့ ပေါက်ထွက်တော့ မလား တောင် ထင်ရတယ်။

ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုချင်းစီတိုင်းကို ကျွန်တော် သဘောကျလိုက်တာ။

ခင်ဗျားရဲ့ စိတ် အစိတ်အပိုင်း ပုံရိပ်တစ်ခုချင်းစီ တိုင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ချစ်လိုက်တာ။

တကယ်ပါ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဖိုးတန်လေး ...။

ကျန်းမာရေး လိုက်စားတဲ့ ခင်ဗျားက လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရတာပျင်းတဲ့ ကျွန်တော့်ကို Gym အတူလိုက်ဖို့ ပြောတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော် မငြင်းမိဘူး။ ခင်ဗျားဘက်က လိုလိုလားလားနဲ့ အရင်ဖိတ်ခေါ်တာ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိလို့လေ။

Gym ကပြန်လာတိုင်း ကိုက်ခဲလွန်းလို့ "နောက်ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး" ဆိုပြီး ကျွန်တော်ငိုတော့ ခင်ဗျားက ခပ်ဟဟ ရယ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဆံပင် အိအိလေးတွေကြား လက်ထိုးဖွရင်း "ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ငိုနေလိုက်တာ။ အဆိုးလေး ..." လို့ ပြောတတ်တယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ကျွန်တော်အီနေပါစေ။ နောက်တစ်နေ့ ရောက်လို့ ခင်ဗျား ခေါ်တာနဲ့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြီးသားဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေတာပဲ မလား။

ကျွန်တော့်ကို ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်လို့ ခင်ဗျားအမြဲ ပြောတတ်ပေမဲ့ ကလေးမဟုတ်တော့တဲ့ ကျွန်တော်က "ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါလား" လို့မေးတဲ့အခါ ခင်ဗျားအဖြေ ပြန်မပေးဘူး။ "ကလေးက ကလေးလိုနေ" ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အသာဖွဖွထုလို့ ပြောလာတယ်။

အဲအထဲက ကျွန်တော်ရိပ်မိခဲ့ရမှာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ အရွယ်ရောက်လာပါစေဦး ခင်ဗျားအတွက်ဆို အမြဲကလေးပေါက်စပဲ ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာကိုပေါ့။

အမေ့အောက် သုံးနှစ်ပဲငယ်တဲ့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ရင် ဦးလေး အရွယ် ...။

အားကစားလိုက်စားတဲ့ ခင်ဗျားဟာ လေးဆယ်ကျော်လာတာတောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ငယ်နေတုန်းပဲ။ အခုထိ လက်မထပ်ရသေးတဲ့

ခင်ဗျားကို မြင်ရတိုင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာလို့ တွေးမိတဲ့အခါ ဘာလို့ မှန်းမသိ ကျွန်တော့်ပါးတွေ ပူနွေးလာရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွေး သက်သက်ပါပဲလေ။

ဘယ်နှယောက်မြောက်မှန်း မသိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်းစားဖြစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးပြန်တဲ့အခါ မျက်မှောင်ကိုကြုတ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ကို သဘောကျဖွယ်ပဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းကလို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ "ကဲ ... အခုတော့ ဘယ်နှင့်ရှိစ" လို့တောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး။